

de Bat a Bat

Número 30 • Maig/juny 1999

Periòdic de la Fundació Hospital/Asil de Granollers

Cloenda del 75è aniversari

El passat dia 27 de maig a partir de les 7 de la tarda, la sala gòtica Francesc Tarafa –antiga seu de l'Hospital– va acollir la cloenda del 75è aniversari de l'edifici històric, esdeveniment que vam celebrar al llarg del 1998.

L'acte, presidit per Carme Esplugas, alcaldessa de Granollers i presidenta del Patronat de la Fundació Hospital/Asil, tingué entre els assistents la presència de Josep Prat, director del Servei Català de la Salut, Jordi Terrades, president del Consell Comarcal del Vallès Oriental, i la germana M. Dolors Pujol, superiora provincial de la congregació de les germanes carmelites de la caritat, a més de Camil Escànez, director general de l'Hospital, i els membres del Patronat de la Fundació.

Durant els parlaments, Camil Escànez va fer un repàs dels nombrosos actes –tant

divulgatius, com científicomedics o lúdics– que s'han organitzat entorn d'aquest aniversari i va destacar el treball dut a terme pels professionals de l'Hospital, que han aconseguit que aquesta efemèride hagi estat un èxit. També es va referir a la col·laboració rebuda per part d'empreses, associacions, entitats, institucions, fotògrafs i persones en particular, sense la qual la celebració del 75è aniversari no hauria estat possible. Per la seva part, Josep Prat va parlar del paper de l'Hospital dins la comarca i de la seva imbricació en la societat que

•••(Continua a la p. 3)

Dia Internacional de la Infermera

El passat dia 11 de maig, amb motiu de la celebració del "Dia Internacional de la Infermera", va tenir lloc una

conferència a càrrec de Manuel Delgado Riu, professor titular d'antropologia de la Universitat de Barcelona, sota el títol de "Societat i diversitat cultural".

El professor Delgado va parlar d'aquest tema des d'una vessant diferent de la tradicional, en una visió plena de reflexions que provocaven reaccions ben diverses entre el públic assistent i que en cap cas no deixaven indiferent. Segons Delgado, la diversitat cultural és un tema molt controvertit i que genera crispacions i moltes opinions diverses al seu entorn.

En la seva exposició va fer palès que el factor migratori poblacional humà és irreversible, que la humanitat sempre s'ha mogut per migracions (colonitzacions, croades...) i que el que anomenem diversitat cultural ja és una forma de discriminació en si mateixa. Delgado sosté que no és la diferència la que suscita la diferenciació, sinó que és aquesta diferenciació la que crea i referma la diferència. A partir d'un seguit de reflexions (no som tots plegats caminants, passants, dins d'un mateix món?; no som tots els éssers vius migradors nats?; mai en tota la nostra vida no

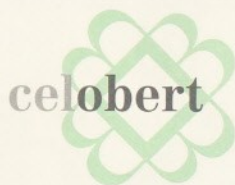
hem sentit la necessitat de conèixer altres cultures?; estem fent distincions de raça, cultura, sexe, etc. dins de les nostres pròpies crispacions?), el conferenciant va anar teixint el seu discurs per acabar conclouent que cal que ens ajudem a no mostrar-nos "caritatius" amb aquells que anomenem "diferents" o "d'altres ètnies o cultures" i a ser actius, receptius i "indiferents" amb tots els éssers humans. Delgado va acabar la conferència reivindicant el "dret a la indiferència" i el respecte mutu.

Lourdes Santafé
Rosa Vila

Presentació del llibre
L'Hospital de Granollers
p 2

Guia d'implantació de
l'euro en les entitats
sanitàries
p 3

Eva Fainé, voluntariat a
l'Índia
p 5

I Jornada sobre la Prevenció, el Seguiment i el Tractament de les Úlceres

de Bat a Bat

Director

Camil Escánez

Redactora en Cap

Júlia de Diago

Consell de Redacció

Carme Barbany

Marisa Camacho

Mariví Cobo

Consol Fusté

Iván García

Marina Molins

Col·laboradors

Dra. Pilar de Azpiazu

Anna Marqués

Lourdes Santafé

Sílvia Tantiña

Mercè Ventura

Rosa Vila

Assessoria i Assistència

Redaccional

Josep Díaz

Disseny

Simó Calvo

Etiquetatge i embossament

Residents del Centre Geriàtric

La Jornada va comptar amb la participació de destacats professionals.

El passat 11 de juny va tenir lloc a la sala d'actes del Centre Geriàtric la I Jornada sobre la Prevenció, el Seguiment i el Tractament de les Úlceres, organitzada per l'Institut Català de la Salut (DAP de Granollers) amb la col·laboració de l'Hospital de Granollers. La Jornada va consistir en una

taula rodona estructurada entorn de diversos aspectes –fisiopatologia de les úlceres, la seva prevenció, la classificació, el seguiment i tractament i les úlceres del malalt terminal– en la qual van intervenir professionals del nostre centre. El Dr. Josep M. Campos, director del Servei de Cirurgia, va par-

lar de la fisiopatologia de les úlceres, i Sílvia Tantiña, diplomada en Infermeria de la Unitat de Geriatria del nostre centre, va abordar el tema de la classificació, el seguiment i el tractament de les úlceres tot basant-se en la pràctica de la Unitat. Posteriorment, es va presentar un estudi comparatiu sobre la cura tradicional versus la cura humida.

La Jornada va assolir una xifra de participació de més de 100 professionals, tant de l'Hospital com de l'Atenció Primària, que van seguir amb interès les intervencions dels ponents i que van participar activament en el debat posterior i en les conclusions de la Jornada.

Sílvia Tantiña

Diplomada en Infermeria de la Unitat de Geriatria

1998 75 ANIVERSARI

Presentació del llibre *L'Hospital de Granollers*

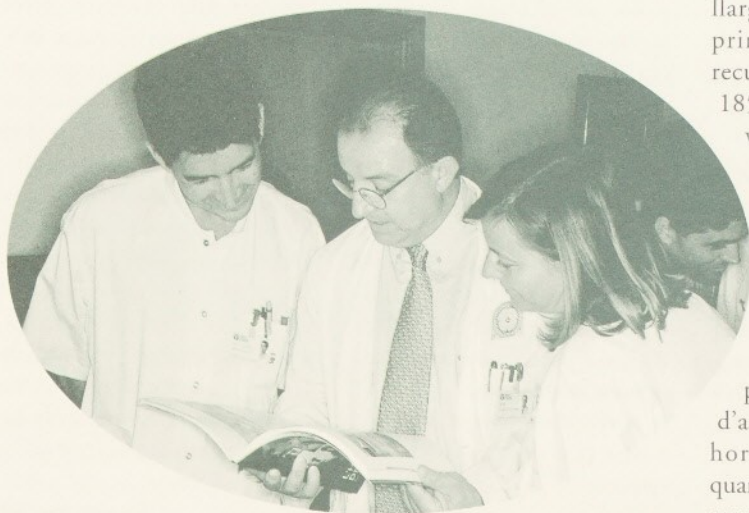
El 27 de maig d'enguany va ser presentat el llibre *L'Hospital de Granollers*, obra de la

historiadora Carme Barbany i Ciurans, que treballa com a tècnic en formació i comuni-

cació al departament de Recursos Humans de l'Hospital.

El llibre fa un recorregut per tota la història de l'Hospital al llarg del seus sis capítols. El primer, Els primers temps, recull el període del 1328 al 1852, any en què l'Hospital va ser traslladat a l'antic convent dels Caputxins. Aquesta estada, fins al 1923, queda recollida al segon capítol, que tracta també altres aspectes de l'antic hospital, com ara les finances, el govern i el personal o el tipus d'assistència que es feia aleshores. Els capítols tercer i quart ens presenten el període que va des que es va iniciar la construcció del nou hospital

(1914) fins al final de la Guerra Civil. L'Hospital del període que va del 1940 al 1970 és l'objecte del cinquè capítol, abans d'arribar a l'etapa més moderna del nostre Hospital, que es presenta en el sisè capítol d'aquesta obra. El llibre inclou un apartat titulat *L'Hospital*, avui, que ofereix la mirada que nou fotògrafs de Granollers i la comarca tenen de diferents aspectes de l'Hospital d'avui dia. Els fotògrafs que han participat en aquest apartat són Jordi Ribó, Jordi Sala, Dolors Porredon, Pere Cornellas, Toni Torrillas, Ramon Ferrandis, Siqui Sánchez i Josep García.

La presentació del llibre de la nostra companya Carme Barbany va aixecar molta expectació.

dBaB

(Ve de la p. 1) •••

l'envolta. Va cloure els parlaments la presidenta de la Fundació, Carme Esplugas, qui va destacar que és possible dur a terme amb èxit realitzacions ambicioses mitjançant la cooperació del sector públic amb la iniciativa dels ciutadans i de la societat civil, i que l'Hospital ens ha de

servir d'exemple en aquest sentit. Tot seguit va tenir lloc un concert de música clàssica a càrrec del grup Sonus caeli, integrat per Mònica Bargalló, soprano, Minerva Gurri, oboè, i Montse Sánchez, piano. El concert va consistir en tres peces de G. F. Händel i F. Schubert

que van entusiasmar el públic assistent. Un refrigeri ofert als assistents va cloure el 75è aniversari de l'edifici històric de l'Hospital de Granollers.

dBaB

Presentada la *Guia d'implantació de l'euro en les entitats sanitàries*

Antoni Masachs, director administratiu i de serveis de la Fundació Hospital-Asil de Granollers ha coordinat, juntament amb Lluïsa Muní, de l'Hospital de Palamós, el grup de professionals d'hospitals catalans que ha elaborat la Guia d'implantació de l'euro en les entitats sanitàries, presentada recentment. dBaB ha parlat amb ell per tal que ens n'expliqui alguna cosa més. Entre l'1 de gener i el 30 de juny del 2002 l'euro començarà circular i seran retirades les monedes nacionals.

D'on va sorgir la iniciativa de fer aquesta guia?

Aquesta guia és un estudi promogut pel Consell Tècnic Assessor per a la Gestió Económico-financera i Patrimonial de la Unió Catalana d'Hospitals.

Quin és el seu objectiu?

La guia vol ser una eina que permeti a les entitats sanitàries dissenyar la seva estratègia d'adaptació a la nova moneda, de forma que puguin superar sense problemes la fase de transició i aprofitin les oportunitats de millores operatives i estratègiques que aquest canvi pot comportar.

Com proposeu que es faci l'adaptació a l'euro als hospitals?

La guia recomana que es faci seguint un procés continuat i progressiu per àrees funcionals, dependent de les necessitats i l'impacte que tingui en cadascuna d'elles.

Quines àrees dels hospitals es veuran més afectades per l'arribada de la nova moneda?

Totes les àrees funcionals es veuran afectades d'alguna forma, però n'hi ha algunes que podran aprofitar el canvi per introduir millores de tipus operatiu i/o estratègic. Un bon exemple seran les àrees d'aprovisionaments i de logística, que tindran l'oportunitat d'optimitzar la seva gestió tot adequant les condicions de compra als proveïdors a les necessitats de l'entitat.

Quins són els factors que s'hauran de tenir en compte per superar amb èxit l'adaptació a l'euro?

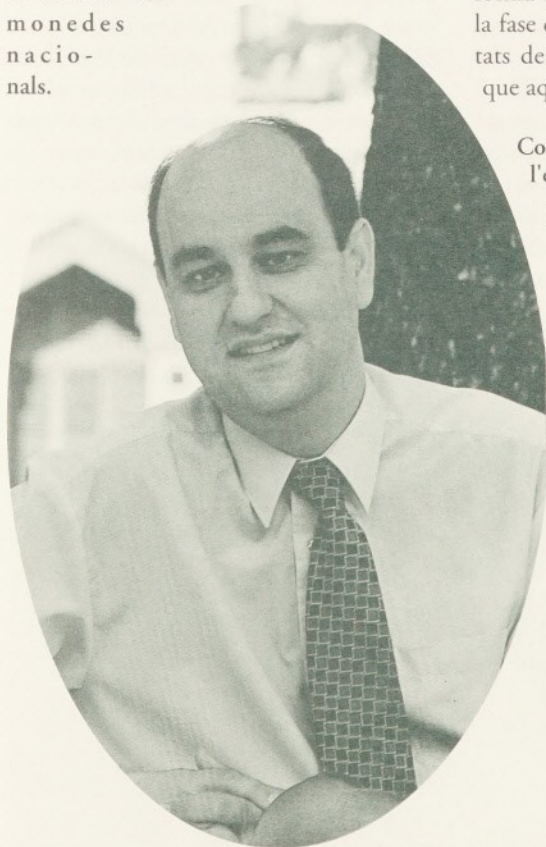
Serà cabdal implicar tot l'equip de direcció, planificar i avaluar anticipadament els canvis que l'euro comportarà, les accions a realitzar i els impactes econòmics pel que fa a costos i inversions. Caldrà dissenyar un procés multifuncional i amb un bon nivell de coordinació entre les accions internes i les externes. La implicació del personal serà molt important, però per aconseguir-la haurem de mantenir els professionals ben informats.

Queda clar que això serà cosa de tots, però en qui ha de recaure la coordinació del procés d'adaptació?

La guia recomana la creació d'una figura, el responsable Euro, que coordini el procés d'implantació de la nova moneda. Les seves funcions, a grans trets, seran les d'informació, formació, lideratge del procés, i la coordinació entre les diferents àrees funcionals i entre l'entitat i el seu entorn. Es recomana que aquesta figura dirigeixi l'equip de treball Euro, format per personal clau de les àrees funcionals més afectades pels canvis, i que serà qui proposi a la Direcció el Pla d'adaptació de l'entitat a l'euro.

Cal estar amoïnats per aquest important canvi?

No, perquè tenim temps suficient per preparar-nos. És cert que és un canvi d'una magnitud desconeguda fins ara, però haurem d'aprendre sobre la marxa i resoldre els problemes que puguin anar sorgint.

Antoni Masachs.

dBaB

Els trastorns afectius. Una realitat del dia a dia

Qui no ha tingut un dia de desconsol, desànim o fins i tot ganes de no fer quelcom? Una nit d'insomni, un dia sense sentir plaer amb el menjar o, simplement, sense poder gaudir de les petites coses quotidianes, com ara un cel blau, l'olor dels pins quan plou, una carícia, un bon llibre o tantes altres coses que tenim tots a l'abast. Fins i tot m'atreveixo a dir: qui no ha pensat mai que no valia la pena continuar vivint, amb aquella desesperació que durant alguns segons sembla irrefutable?

Tots aquests símptomes que som capaços de comprendre, perquè els hem pogut sentir davant un fet puntual, es mantenen dies i dies en els pacients deprimits, que no hi veuen solució, pensen que ningú no els pot entendre i en moltes ocasions, quan s'acosten als metges per demanar ajut, obtenen aquesta resposta de la ciència: "A vostè, el que li convé és distreure's: marxi de vacances, faci més esport, surti a passejar...". Aquests pacients no poden gaudir, han perdut la capacitat d'assaborir la vida, els colors han perdut intensitat i els sons poden ser molestos. Quin consell més decebedor... "Bé, no es preocupi; li demanarem unes anàlisis de sang, potser té alguna malaltia." Amb una mica de sort, un o dos mesos després el pacient torna a la consulta amb l'esperança de trobar una llum que li digui: "Vostè està malalt, així no pot anar a treballar; parlarem amb la seva família, necessita suport". I la majoria de

des, quin és el resultat? "L'anàlítica és normal, quina sort hem tingut!!! Vostè no té res, ja li deia jo que s'havia de distreure..."

Orígen del trastorn

El trastorn afectiu és també una malaltia orgànica, algunes vegades clarament genètica i de ben segur neuroquímica, que afecta un 12,1% de la població*. El diagnòstic és clínic: encara no disposem de tècniques de laboratori capaces d'establir un diagnòstic o una classificació, però sí que tenim criteris diagnòstics reconeguts arreu del món (CIE-10 i DSM-IV) que ens permeten diagnosticar els diferents tipus, definir-ne la gravetat i, a partir d'aquí, aconsellar un tractament.

Pel volum de demandes que arriben a la meua taula, crec que molts dels meus col·legues arriben a fer una aproximació diagnòstica bona i força acurada, però, aïllat, i el tractament? Què li donarem? El pacient ens demana moltes coses: alguns volen exploracions, d'altres la baixa (alguns molt de temps), després es queixen i tornen; però les famílies també demanen: "No podem més, ingressi'l, diu que es vol matar, no s'aixeca del llit, no vol dutxar-se, tot li és igual, està irritable, es despreocupa dels fills, no podem més". És a dir, tenim una malaltia que afecta el pacient i el seu entorn. Si tot és química, la resposta ha de ser química? Sí, el tractament dels

trastorns
afectius

és farmacològic. Actualment disposem d'un ventall d'antidepressius que permet definir el millor tractament per a cada pacient, cosa que vol dir el que toleri millor, amb una bona resposta, durant el temps necessari i a una dosi terapèutica (no subterapèutica, com s'acostuma a prescriure per por, per desconeixement, etc.).

Tenir en compte l'entorn

Alhora, cal pensar que una malaltia que afecta la família, el treball i la societat en general no pot ser tractada amb la simplicitat d'un "prengui això i torni d'aquí a tres mesos perquè abans no tenim hores de visita". Cal parlar amb el pacient perquè entengui i accepti el que té, però també hem d'intervenir en la família i explicar-li el problema, informar els metges que atenen habitualment el pacient i, quan es fa necessari, ingressar-lo, sigui per canviar-lo d'entorn, o per iniciar tractaments que no es poden fer ambulatoriament.

Per aconseguir que el diagnòstic i el tractament dels trastorns afectius sigui efectiu i ràpid, caldrà millorar la formació de tot el col·lectiu mèdic –en evitació d'exploracions o ingressos a vegades innecessaris– i, al mateix temps, disposar d'equips de psiquiatres i psicòlegs que puguin assumir la demanda que ens fa la població d'una forma global i amb tots els recursos necessaris.

* *Estudi dels Trastorns Afectius. Prevalença estimada en un període de 6 mesos. Epidemiological Catchment Area. Robins, 1981. (Depressió major, distímia, trastorn bipolar)*

Pilar de Azpiazu Artigas
Metge adjunt del Servei de Geriatria
Unitat de Psiquiatria Geriàtrica

La Dra. Pilar de Azpiazu.

Eva Fainé, voluntariat a l'Índia

La nostra companya Eva Fainé, que treballa com a infermera a la Unitat de Convalescència, va ser durant els mesos d'abril i maig a l'Índia juntament amb una amiga, també infermera, per treballar com a voluntàries en dues organitzacions: un centre de la mare Teresa de Calcuta, a la mateixa ciutat de Calcuta, i la Fundació Vicenç Ferrer, a Anantapur. Des del dBaB, hem volgut parlar amb ella perquè ens expliqui la seva experiència.

Per què vas decidir anar-vos-en a treballar com a voluntàries?

Nosaltres volíem treballar com a infermeres, però alhora també fer voluntariat. Vam triar l'Índia perquè és un país que té una espiritualitat que ens atreia i, a més, perquè teníem molt idealitzada la mare Teresa i volíem treballar en la seva organització. Per això vam anar a Calcuta, on vam fer de voluntàries a l'orfenat que tenen les monges de la mare Teresa durant 15 dies.

I com ha estat aquesta experiència?

L'experiència no ha estat com esperàvem. La nostra expectativa era trobar unes monges més obertes, però la realitat amb què ens vam trobar era molt diferent. Estàvem envoltades de gent (voluntaris i monges) amb una fe cega que no enteníem, ens trobàvem fora de lloc. Ens sentíem impotents perquè, a més de cuidar, també volíem curar, i allà això no era possible. L'organització de la mare Teresa acull i té cura dels malalts, els moribunds i els orfes,

però no fa res perquè aquesta gent pugui sortir de la misèria en què viu. Aquesta situació, per a nosaltres, es feia difícil de suportar. Durant els 15 dies que vam ser allà vam sentir una gran solitud, impotència i ràbia davant una situació que no podíem canviar.

Calcuta és una ciutat molt dura, sobretot el barri on vivíem i treballàvem, amb una pobresa extrema que no es troba en cap altre lloc de l'Índia i, alhora, amb molta alegria. Crec que la descripció que fa d'aquest lloc la novel·la "La ciutat de l'alegria" és exacta.

A més de l'orfenat on vam treballar, l'orde també té una casa per als moribunds, una altra per als malalts i una llebreria, totes elles molt ben organitzades —especialment aquesta darrera—. El millor record que ens queda de les dues setmanes que vam ser a Calcuta són els nens, perquè són molt afectuosos i de seguida somriuen. Si hi tornéssim, seria per adoptar-ne un.

Després de deixar Calcuta vam anar a Anantapur, al sud de l'Índia, on es troba la seu de la Fundació Vicenç Ferrer. Per nosaltres va ser com entrar al paradís, al contrari de Calcuta. Si bé en un principi volíem treballar com a infermeres, finalment no va ser possible. Ens va saber greu,

L'Eva amb els nens de l'orfenat de Calcuta.

però vam ajudar-los a l'oficina, traduint de l'anglès a l'espanyol o al català les cartes adreçades a les famílies que han apadrinat un nen.

Vicenç Ferrer, a partir d'una fundació molt petita, ha fet i fa una gran tasca. És un home senzill, humil, que té una manera de parlar que t'encanta. Pobles sencers es beneficien

d'una petita fundació que fa una feina extraordinària. A més de fomentar l'apadrinament de nens, han construït pous, escoles i centres de salut, i treballen perquè cada comunitat pugui tirar endavant per ella mateixa. Els diners que reben arriben a lloc, s'inverteixen i en treuen profit.

Durant les tres setmanes que vam ser amb ells van sentir-nos com a casa. Ens hem allotjat en les instal·lacions de la Fundació, ens han tractat amb molta hospitalitat i amabilitat, i hem fet molts amics. Sentim la necessitat de tornar-hi i també d'apadrinar un nen.

Com ha influït aquesta experiència en la teva vida personal i professional?

Tens la necessitat de ser més planera, de viure. La gent ens preocupem per foteses, som egoistes. Ens hem d'estimar més. Allà la gent pateix, però tots fan pinya. També tenen un gran respecte per la gent gran, cosa que nosaltres hem perdut. N'hem d'aprendre molt, d'ells.

A la feina, aquesta experiència et dona força i alegria per fer la feina ben feta, sobretot amb els malalts. M'agrada fer feliços els malalts que cuido, fer bromes amb ells. Un malalt content sempre es recuperarà abans que un altre que està trist i a qui no dones ànims.

Hi tornaràs aviat?

M'agradaria tornar a marxar, però de moment no crec que ho faci. Tot el que més m'estimo, ho tinc aquí: la família i els amics.

Carme Barbany

L'Eva a Anantapur, on es troba la seu de la Fundació Vicenç Ferrer.

El Dr. Joan Grau, nou president de la Societat Catalanobalea de Cirurgia Maxil·lofacial i Oral

El Dr. Joan Grau Casas, cirurgià maxil·lofacial del nostre Hospital, ha estat elegit recentment president de la Societat Catalanobalea de Cirurgia Maxil·lofacial i Oral. El Dr. Grau treballa a l'Hospital des de l'any 1991, encara que ja feia temps que col·laborava amb l'anterior cirurgià de l'Hospital, el Dr. Cosme Gay.

La cirurgia maxil·lofacial és una especialitat mèdica via MIR que s'ocupa de tractar processos patològics que afecten la cara i el coll per mitjà de la cirurgia oral, la cirurgia reconstructiva de malformacions congènites de la cara i de tumors benignes i malignes de cap i coll o l'estètica facial, entre d'altres. A Catalunya hi ha una quarantena de metges d'aquesta especialitat, 25 dels quals estan en actiu.

L'Hospital de Granollers ha estat pioner a oferir els serveis d'aquesta especialitat, que es va implantar al nostre centre ara fa 20 anys, en uns moments en què els hospitals comarcals no tenien aquest servei. A partir

de l'any 1995, amb la inauguració de la nova àrea quirúrgica, es va donar un nou impuls a la cirurgia maxil·lofacial, amb un increment notable de visites i intervencions quirúrgiques.

La Societat Catalanobalea de Cirurgia Maxil·lofacial i Oral ha renovat la junta directiva amb una aposta clara per la nova generació d'especialistes, ja que tots els components estan per sota dels 40 anys.

Un dels objectius de la nova junta consisteix a augmentar la presència dels cirurgians maxil·lofacials en l'Atenció Primària, amb el convenciment que una gran part de la patologia que atenen –bàsicament la cirurgia oral– es podria resoldre des dels mateixos ambulatoris, derivant a l'Hospital tan sols els casos més complexos.

Un altre dels temes que s'ha proposat abordar la junta és la

introducció d'aquesta especialitat en hospitals de tercer nivell que no disposen d'aquest servei.

Des del dBaB, desitgem al Dr. Grau molta sort en aquesta tasca que ha emprès al capdavant de la Societat Catalanobalea de Cirurgia Maxil·lofacial i Oral.

dBaB

El Dr. Joan Grau.

Restauració de la imatge de la Mare de Déu del Carme i del Crist de la capella de l'Hospital

Durant la darrera setmana de juny es va dur a terme la restauració de la Mare de Déu del Carme i el Crist de la capella de l'Hospital. L'empresa TRAST, Serveis de documentació, restauració i difusió del patrimoni, S.L. ha dut a terme els treballs; l'empresa Estebanell Energia, S.A. s'ha fet càrrec del cost de la restauració, com ja va fer en el seu moment el Sr. Francesc Estebanell en finançar la compra de la imatge.

La imatge de la Verge amb el Nen, tallada en fusta i policromada, és obra de l'escultor barceloní Josep Espelta i fou realitzada el 1957, data en què es va fer la remodelació de la capella. Aquest escultor, nascut a Barcelona l'any 1901, va dedicar-se sobretot a les obres de temàtica religiosa. La part més coneguda de la seva obra es troba a les comarques de Girona, on destaquen les imatges de Sant Narcís i el Cos Jacent del mateix sant a l'església de Sant Fèlix de

Girona, la del Crist de l'Arxiconfraria de la Passió i Mort de

Girona –totes elles reproduccions i substitucions d'imatges destruïdes el 1936– o la imatge de Nostra Senyora dels Àngels, al santuari gironí del mateix nom, i la de l'Assumpció de la Mare de Déu de la parròquia de Roses.

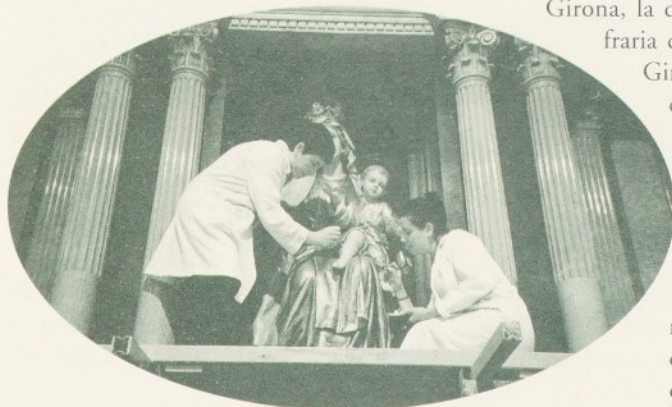
Aquesta Mare de Déu del Carme va ser enca-

rregada especialment per a presidir la capella de l'Hospital. El conjunt mostra un treball reeixit i controlat de línies i direccions, amb una forma que recorda la imatgeria barroca de la Mare de Déu amb el Nen a la falda, estèticament dins una línia tradicional i en certa manera acadèmica.

La intervenció feta a la imatge ha consistit en l'eliminació de pols i brutícia superficial, la desinfecció per eliminar els corcs, la consolidació i el segellament d'esquerdes, la neteja de policromies, l'aplicació d'un envernissat de protecció i la reintegració volumètrica de forats i esquerdes, per acabar amb la reintegració cromàtica amb pigments i vernís de retoc.

Juntament amb la restauració de la Mare de Déu del Carme, també s'ha fet una petita intervenció en la imatge del Sant Crist de la capella que ha consistit bàsicament en la neteja i reintegració cromàtica de la talla.

dBaB

Treballs de restauració.

Nomenament de la nova directora de Recursos Humans

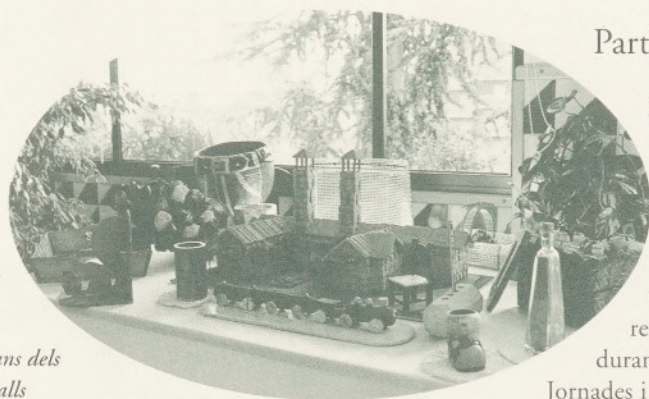
El passat 31 de maig Gemma Carbonell, directora de Recursos Humans des de l'any 1992, va deixar l'Hospital de Granollers per continuar la seva carrera professional en una altra empresa. A partir d'aquesta data Júlia de Diago ha assumit aquest càrrec.

Júlia de Diago és perit mercantil, llicenciada en Geografia i Història i especialista en auditoria laboral. Té una àmplia formació en gestió de recursos humans, gestió d'empreses i gestió hospitalària, i una gran experiència professional dins l'àmbit sanitari. També col·labora com a docent amb diverses universitats i altres entitats de caràcter públic i privat.

Pel seu nou càrrec, Júlia de Diago serà la nova redactora en cap del dBaB. Desitgem que aquesta nova etapa sigui plena d'èxits personals i professionals, i esperem que puguí comptar amb la col·laboració de tothom.

Júlia de Diago, nova Directora de Recursos Humans.

Alguns dels treballs

presentats a la 16a edició de les Jornades Culturals de la Gent Gran.

Participació en la mostra de treballs manuals

El passat mes de juny es va celebrar a Granollers la 16a edició de les Jornades Culturals de la Gent Gran, organitzades per l'Ajuntament de la ciutat. A més dels nombrosos actes celebrats entorn d'aquestes jornades, també es va fer una mostra de treballs manuals, pintura i dibuix.

Dotze persones de l'Hospital de Dia Geriàtric i de la Residència van participar en aquesta mostra amb treballs fets aquí amb diferents tècniques: paper, cartó i fusta. Els treballs van estar exposats durant una setmana, i el diumenge 6 de juny es va fer la cloenda de les

Jornades i el lliurament de premis. Des d'aquestes ratlles felicitem els participants i totes les persones que han col·laborat en l'elaboració dels treballs.

Anna Marqués
Animadora terapèutica

Premi a la millor comunicació

En el decurs del congrés de la *Sociedad Española de Medicina de Urgencias y Emergencias* celebrat a A Coruña el passat mes de juny, un equip de professionals del nostre centre va obtenir el premi a la millor comunicació entre les més de vuit-centes presentades al congrés. El treball "Cambios asistenciales en las consultas urgentes de los pacientes HIV+ desde la generalización de los inhibidores de proteasas" va ser realitzat per M. Teresa Rodellar, Enric Corona, Luci Ramiro, Antònia Andreu, Rosa Solé i Enric Pedrol, de la Unitat d'infeccions (Servei de Medicina Interna) i Urgències. A tots, la nostra enhorabona.

D'esquerra a dreta: Antònia Andreu, Luci Ramiro, Enric Corona i M. Teresa Rodellar.

BBBBBB BBBB
BBBBBB BBBB
BBBBBB BBBB
BBBBBB BBBB

sala de lectura

Un peso en el mundo

Un peso en el mundo, de José Mª Guelbenzu. Editorial Alfaguara.

Una dona de quaranta anys ha de prendre una decisió que pot afectar molt seriosament el seu món personal. Davant l'alter-

nativa busca el consell d'un antic professor de la universitat, que també havia estat amant seu.

Ens trobem davant d'un llarg diàleg entre ambdós personatges on s'alternen les converses referents al dilema que ha motivat

el retrobament, l'al·lusió a antics conflictes del passat i xerrades filosòfiques sobre el sentit de la pròpia existència.

Mercè Ventura Castellsagué

les golfes

Nomenaments

Júlia de Diago Sánchez.
Directora de Recursos Humans

Francesc Moya Olvera.
Director de Sistemes d'Informació

Sergio Ariño Blasco.
Director de l'Àrea Sociosanitària i de Geriatria

Alberto Martín Martín.
Supervisor general d'infermeria del torn de nit

Solució dels MOTS ENCREUATS número 29

H. 1. Interconnexió. 2. Neules. Aiguats. 3. Triada. Àulic. 4. Eva. Castel. Om. 5. Ri. Ea. A. I. 6. L. CCCCCC. Ram. 7. Obliterar. Coma. 8. Cledes. Reposar. 9. Uadis. Timoner. 10. TsA. Canastra. 11. Ot. Compadir. Tu. 12. R. Rai. Età. Ge. 13. To. Revenir. En. 14. Petroli. Tuit. A.
V. 1. Interlocutor. P. 2. Nervi. Blast. Te. 3. Tuia. Cleda. Rot. 4. Ela. Ecidí. Ca. R. 5. Red. Actes. óirO. 6. csaC. Ces. CM. El. 7. O. A. Cr. Tap. Vi. 8. Na. Sacarina. E. 9. Niat. Cremadent. 10. Eguer. Positiu. 11. Xulla. Contrari. 12. Iai. Roser. T. 13. otcO. Amaratge. 14. S. Mimar. uenÀ.

Escudella barrejada Número 30

Del dret i del revés, recte i de través, podeu trobar 20 companys de treball. Per MTS

X Z E R E P E R S A T R E U H M^a
A Z E U G I R D O R L E B A S I
I O M T R A S A B A I V L I S Z
C H O S E L A G A S A I R A M E
R C R U A I C R A G R A S E C H
A A Z A O R E S O B I D R O J C
G M A N U E L A P E D R E R O N
D A M R L R E U Q U L A G L O A
A C H A I R O L F A I R O L G S
D L C L B L E I R U C A G L O A
I E S E N P H C S O B A N N A F
V B O B L A E R R O C E S O J E
I A B A S U L L A B P E S O J S
T S A S E R R E S R E I V A X O
A I N I C T E U Q U C I D R O J
N M A R E V L A C A I L A S O R

Targeta falsa Número 30

Sembla una senyora geomètrica a punt d'anar a joc, però... és un senyor quadrat que no s'està mai quiet.

M. TERESA PRISMO JOCH

Solució Escudella barrejada número 29

Julia ZAPPONI, Javier SURÍS, Enric CRUZ, Cristina LÓPEZ, Anna TORRENTS, Teresa MATEU, M. Lucía DÍAZ, M. Jesús MAÑES, Ester PORTELL, Daisy OCRETO, Roser ROSELL, Judith XIRGU, Mohamed ATAYA, Josep Oriol PORTA, Raquel BENAVENT, Judit ASTOR, Gaspar SALINAS, Inmaculada CAÑAS

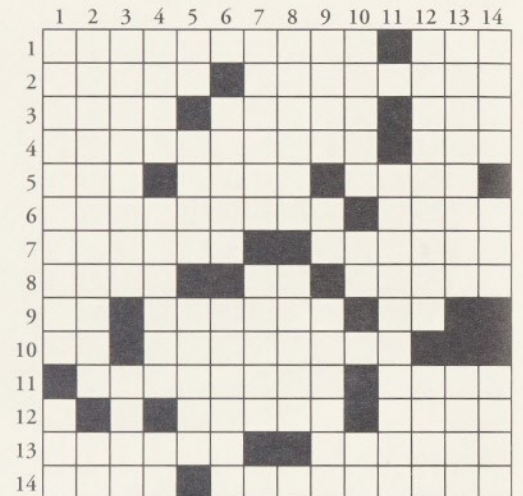
Us recordem que sortejarem un llibre entre tots els encertants de cadascun dels passatemp. Podeu dipositar la solució a la bústia que trobareu al costat de la Unitat d'Atenció al Client. Data límit per entregar els resultats de "Les Golfes 30": 16/09/99

Mots encreuats

H. 1. Moviment del pistó d'un cap a l'altre del cilindre dins el qual es mou. Segueix el llamp. 2. Ona. Considerar alguna cosa com a pertanyent a algú. 3. Una nau castellana carregada amb una gran falta d'ortografia. (Al rev.) Fa de mal agafar l'olla si no en té. Invent de les abelles. 4. Cadena amb ganxos que va penjada al canó de la xemeneia de la llar i que serveix per penjar-hi les olles i les peroles. Soldat de cavalleria lleugera armat de llança en l'exèrcit alemany. 5. Art tan complex que no hi ha qui l'entengui. Pintor tan simple que també es fa difícil d'entendre. (Al rev.) Lloança. 6. Cau del teixó. (Al rev.) Estrip en dues direccions que recorda per la seva forma un set (pl.). 7. Li falta una hac per ser una famosa obra de Victor Hugo. Cosidura, especialment la que es fa per unir els llavis d'una ferida. 8. Nascuts. Nota musical buida. Totes les vocals. 9. Comencen l'alfabet. Cadascuna de les dues venes superficials de la cama. Forma apostrofada que presenta l'acusatiu-datiu del pronom nosaltres. 10. Consonants. Qualitat d'inepte (pl.). 11. Posar la sella al cavall. Ni Santa Rita es reconeixeria el nom. 12. Oest. Oxigen. Mitjà de desplaçament per la selva. De curta durada. 13. (Al rev.) Tranquil, quiet. Val més dir-se'n que tenir-ne. 14. (Al rev.) Les seves valls pirinenques són de les més boniques. Exempt d'aberració esfèrica.

V. 1. Encadenar unes coses amb les altres. Molt coneguda la dedicada a la pàtria per Bonaventura Carles Aribau. 2. Que no es pot alterar. Noranta-nou. 3. Conjunt de cavitats sinuoses que componen l'orella interna. Basses on es posen les pells a adobar. 4. (Al rev.) Element que envolta una cosa. Bastiment que sosté el motor i la carrosseria d'un carruatge automòbil. Vocals. 5. Sodí. Déu egipci. Joia, signe de compromís. 6. Cinc-cents. Pertanyent a l'ase. Travessa de ferro-carril. 7. Pista, vestigi. Entre tram i tram de l'escala. Fòsfor. 8. (Al rev.) Arroenta. Just la meitat d'encantador. Cinquanta més. 9. Va ser guanyat per Sant Jordi. El qui excel·leix en un esport. Vent que dura poca estona. 10. Ben malament va aquesta ànsia. Exclamació que fem quan ens fem mal. Est. Adverbi de lloc. 11. Bor. Que es pot mostrar. 12. Dit d'un grup de persones que s'agita amb crits i confusió de veus. Manera ràpida de caminar el cavall. 13. Motlle on es tira el metall fos per reduir-lo a riells o barres. Mitjà per pujar a Montserrat. 14. Adorn que es posa a la vora d'una peça de roba o d'un full. Pantà d'Osona. On les abelles fabriquen el seu invent.

Marina Molins

el rebost

Ingredients:

- 8 rodanxes de lluç normals (pot ser congelat)
- 100 g de ceba
- 200 g de tomàquets madurs
- 200 g de pèsols desgranats (poden ser congelats)
- 100 cc de vi blanc
- 250 g de musclos

Picada:

- 2 grans d'all
- 20 g d'avellanes torrades
- Julivert
- Oli, sal i pebre mòlt

Recepta de cuina cardiosaludable

Lluç a la marinera

Preparació

Netegeu els musclos i poseu-los a coure tapats amb la meitat del vi. Quan arrenquin el bull deixeu-los coure 5 minuts. En una cassola on us càpiguen els 8 talls de lluç, comenceu a fer un sofregit posant-hi 2 cullerades d'oli. Quan l'oli estigui calent, afegiu-hi la ceba pelada i trinxada molt petita. Deixeu-la coure lentament fins que es comenci a enrossir. Just en aquest punt, poseu-hi els pèsols, feu-los sofregir alguns minuts i ja podreu afegir-hi el tomàquet ratllat. Deixeu-ho coure a poc a poc durant 10 minuts. Quan el sofregit sigui a punt, col·loqueu-hi les rodanxes de lluç i cobriu-les amb una part del suc que han tret els musclos.

Tapeu la cassola i feu coure el peix uns 10 minuts.

A part, prepareu la picada amb els grans d'all pelats i un polsim de sal perquè no saltin. Quan us hagin quedat com una pasta, afegiu-hi les fulles de julivert i piqueu-les, i després les avellanes pelades una per una perquè quedin ben trinxades. Desfeu la picada amb un raig d'aigua freda i la resta del vi, tireu-la per damunt del lluç i deixeu-ho coure 5 minuts més amb la cassola tapada. Abans de servir, col·loqueu els musclos tot al voltant. Mireu de no tocar les rodanxes de lluç, perquè es trenquen amb facilitat. Aquest plat s'ha de servir calent.